

התנגב. בתחילה קשה היה להאמין. לא שלא ידענו שמונה, כמו רבים אחרים מסביבנו, משתמש בסמים. אבל בעוד שכולם נעצרו בחשש ואולי פה ושם עשו נסיונות עם אל-אס-די (טימותי לי-רי היה אז מאוד באופנה), הרי שמונה הלכה הרבה יותר רחוק. מונה השתמשה ב"מונה הלבן", בהרוואין.

התקשיתי להאמין לשמועות ולרכילות יות שאפפו את סיפור הידרדרותה של מונה זילברשטיין. הסיפור היה רצוף בשמותיהם של גברים מפורסמים וגבי רים מפורסמים פחות, בשמותיהם של מקומות זוהרים ומקומות אפלים, בי אבני דרך ואבני נגף בדרכה של מונה. מדי פעם ראיתי אותה במסיבות, תמיד יפה בצורה לא מציאותית. הסמים לא נגעו כימעט במראה המושלם של פניה, רק מי שקלה הלך ופחת. מונה, שהיתה תמיד מלאה, הפכה לשלד עצמות. אם הסתכלת היטב בעיניה שהסתתרו מאחורי הפני השחור, יכולת לראות כי משתו כבה בעיניים. קמטים הופיעו בזוויות הפה. קשה היה לדבר איתה, זיכרונה בנד בה, היא לא היתה מרוכזת. אפשר היה לראות גם בלי להזדקק למשקפיים שמונה זילברשטיין, אם נש"תמש בביטוי השגור בפיה, היתה "בצי-רות אימונות".

ואז, בקיץ עבר, היא נעלמה לפתע. במשך שבוע שאלתי במיקרה את אחד ממכריו המשותפים אם שמע משהו על מונה זילברשטיין. הוא הניד ראשו בי שלילה. הוא לא שמע, ומעדיף שלא לשמוע. הוא מקווה, כך אמר, שמצבה אינו גרוע יותר מאשר בפעם האחרונה

הצביון הבהומי עם השטיחים הפרסיים ואהילי השעם. עליתי במדרגות, קצת חוששת, קצת נרששת. מונה פתחה את הדלת כדרכה - כמו רוח סערה, מניפה את שיערה הארוך. אחורי התיישבתי על הכורסה, ואחרי ההתרגשות הראשו-נה שבפגישה מחודשת, לא קמתי עוד. במשך שש שעות שמעתי את סיפורה של מונה. חלקים ממנו היו מוכרים לי, חלקים היו חדשים.

היו בראיון הזה רגעים של אימה ממש, כאשר תיארה מונה באופן כל-כך מוחשי את רגעי הזוועה שעברו עליה כמכורה לסמים. היו רגעים של עצב עמוק, כאשר תיארה, כשהדמעות זלגות מעיניה ללא הרף את ימיה האחרונים של אמה.

מונה זילברשטיין היתה לידי ברגעים חשובים בחיי. ואני מאמינה לה. אני מאמינה לה שהיא הצליחה לנצח את המוות ולחזור אל החיים. אני מאמינה למונה זילברשטיין כשהיא אומרת: "אני לא מכורה יותר לסמים. אני אדם חופ-שי".

מונה, כיצד הגעת לסמים קשים?

ב-1972 חזרתי ארצה אחרי שהות של שלוש שנים באנגליה. לא חשבתי שאני עושה משהו נורא כשאני מעשנת. לא סתרתי ולא מכרתי. עישנתי להנאתי. זה היה אורח חייה של החברה שבה חייתי. אני חייבת להסביר משהו: הסתובבתי בחברת שחקנים ואנשי קולנוע ובידור, אבל רובם הגדול לא לקח סמים. היתה רק קבוצה קטנה בבוהימה הישראלית, ואני הייתי חלק ממנה. שלקחה סמים. ב-1972 הייתי נורא עסוקה בעבודה.

מונה זילברשטיין (עם אורי זוהר) ב"המציצים" צילתי לעולם של חוסר-הכרה...

שבה ראה אותה. "מונה", הוא אמר, "אם היא עדיין בחיים, חרי היא בבחינת מות חיי".

ואז, כמו בסיפורים, למחרת אותה שיחה, בשעת בוקר מוקדמת, העיר או-תי צלצול הטלפון. על הקו היה מכר מושתף אחר של מונה ושלי. הוא שאל אותי אם שמעתי משהו על מונה. השב-תי בשלילה ואז הוא סיפר לי שמונה נגמלה מהסמים, חזרה להיות היא עצי-מה, ואף עומדת להתראיין בתוכנית "שעה טובה". אמרתי לו שלא יספר סיפורים, שאני לא מאמינה שמונה נגי-מלה. סיפרתי לו שראיתי אותה עשרות פעמים מנסה להיגמל.

השתררה שתיקה ואחרי הפסקה ארו-כה הוא אמר לי: "מונה רוצה להיפגש איתך. היא רוצה לדבר על ההתמכרות שלה, ועל הגמילה".

תגובתי הראשונה היתה סירוב מוח-לט. קשה לכתוב על חברים וקשה עוד יותר לכתוב על חברים כשהם בצרות. אחרי-כך החלטתי להיפגש עם מונה ואז להחליט.

עשיתי המון סרטים - מציצים, שתי דפי-קוה לב, המשאית, לא ביום ולא בלילה, חגיגה לעיניים, עזית הכלבה הצנחנית, הגובב מגב פטור ועוד המון סרטים שי-אני לא זוכרת כרגע. היה לי חבר, זמר ידוע, חייתי בחברה מסוימת וסגורה מאוד, חייתי חיים מאוד אינטנסיביים, אז החלטתי לנסוע לארצות-הברית וללמוד מישחק.

בארצות-הברית השתמשת בסמים?

לא בכלל לא. גם לא עישנת מריחואנה? קצת, לא באופן רציני. לא הייתי בעני-יין. זה בכלל לא היה בראש שלי. מה קרה כשהזרת מארצות-הברית?

חזרתי ישר לאותה חברה ולאותם חב-רים שהיו לי לפני שנסעתי. היה לי חבר שלקח סמים. התחלתי לבקר אותו מדי יום ביומו. אני אפילו לא יודעת מה הוא נתן לי, אבל יום אחד אלה היו שורות לבנות. הוא הציע לי ואני לקחתי. לא יודעת למה, אולי מסקרנות, אולי מתוך הרפתקנות. הייתי בטוחה ששום דבר רע לא יכול לקרות לי. בפירוש, אני אומרת לך בפירוש, שלא ידעתי אז מה זה. לא ידעתי כלום, לא ידעתי שום דבר על הרוואין. אם רק הייתי יודעת...

מה זה עשה לך?

חמש פעמים זה לא עשה לי שום דבר. אם רק הייתי יודעת לא הייתי נוגעת! במשך שלושה שבועות הוא נתן לי את הסם, ושום דבר לא קרה. הסם לא הש-פיע עלי. ואני הרגשתי בטוחה. האיש הכיר אותי מאז שהייתי על סקטים. לא דאגתי לרגע, לא פחדתי. הייתי רק סקי-רנית.

יש ילדים הבאים מבחים הרוסים, שלא

החקרבו לגיהנום שהייתי בו. זה לא נכון שילדים

כאלה יש להם

נטייה גדולה יותר להתמכר לסמים

אינו סיבה היתה לאותו חבר

שך דתת לך לרוואין?

אני חושבת שהוא עצמו לא ידע או

כמה זה גרוע. לא היה לו אינטרס להזיק לי.

הוא גיזה את ההרוואין יחד איתך?

בריוק. זה היה חדש בארץ. מי שמע על זה?

מה קרה אחרי שנושה שכור

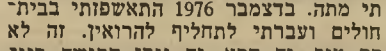
עות? מתי התחילה ההתמכרות

שך להרוואין?

בפעם החמישית והשישית נסעתי לאדם אחר, ושם, על השולחן, היה מונח הר של הרוואין. ואני, בכלל בלי לחשוב, הלכתי לזה. על צווארי היתה תלויה כפית מוזהבת שקיבלתי מתנה לפסח. מילאתי אותה באבקה וטעמתי. ההרוואין אפילו לא היה מעובד. ואז זה עשה לי את מה שזה אמור לעשות.

מה זה עשה לך?

מאז ועד היום אני אומרת שזו הרגי-שה... אני מאוד מאוד פוחדת לתאר את את ההרגשה. אני פוחדת לסקרן את בני הנוער. שמה שאני אספר לך כעת זה לא כדי לסקרן, אלא כדי להרתיע ולהדיר היר, שלא יעשו את אותה טעות איומה שאני עשיתי. שישבו, שישבו, שיעזבו. רוצה לדעת מה ההרגשה של מי שר-לוקח הרוואין? אגיד לך מה ההרגשה: אין הבדל בין טוב לרע. אי אפשר לת-חום תחומים בין חושך לאור, בין אהבה לשנאה, בין נורמליות ללא-נורמליות. לאחד יוצא מתוך השני, זה כל-כך טוב שזה רע, ואין מזה מוצא. אם הייתי ממשיכה לקחת הרוואין היי-תי מתה. בדצמבר 1976 התאשפתי בבית-חולים ועברתי לתחילת להרוואין. זה לא רק טוב, זה חרא. זה נתן הרגשה ריגי-עית טובה. אבל הדבר היחיד שזה נתן בעצם, זה מוות. אין חיים עם זה. רבים

כמה ימים לפני מותה של אמי נכנסה לחדרה ציפור-דרור. ציפור-דרור אינה נכנסת לחדר שיש בו בני-אדם

מחברי וחברותי שהיו מכורים כמוני ל-הרוואין נפטרו מהסם הנורא הזה.

הרוואין הוא סם חזק. הגוף סובל נר-רא כשאין לו את הסם. מי שמכור צריך למצוא כל מיני דרכים כדי להשיג את הסם. זוהי השפלה איומה להיות מכור. זה משפיל כשצריך לבקש כסף, כשאניך

מחברי וחברותי שהיו מכורים כמוני ל-הרוואין הוא סם חזק. הגוף סובל נר-רא כשאין לו את הסם. מי שמכור צריך למצוא כל מיני דרכים כדי להשיג את הסם. זוהי השפלה איומה להיות מכור. זה משפיל כשצריך לבקש כסף, כשאניך

מסוגל לעמוד בפני עצמך. ובנוסף גם הכאבים הפיזיים.

מה קרה לך אחרי אותה פעם שבה הרגשתי לראשונה את השי-פעת ההרוואין עליך? המשכתי לחפש ולמצוא את הסם בדרי-כי שלי, בלי להרגיש מה אני עושה. החברים שלך הכינו מה קורה לך?

כן, הכינו. כיצד הגיבו?

כולם הגיבו באותה צורה. דיברו איתי על זה, אבל כל אחד הביע את יחסו אלי באופן שונה.

התרחקו ממך?

אני הייתי זו שהתרחקה. לא נתתי להם לעזור לי. אולי, אם הייתי אוחות ביד שהושטה אלי, האפיוודה הארוכה הזו היתה נפסקת כבר בתחילתה. אבל הר-הגיזן ברח לי. עזב אותי. איך הישגת את ההרוואין?

זו שאלה קשה, ואני מעדיפה שלא לדבר על זה.

כמה רחוק היית מוכנה לדעת כדי להשיג את ההרוואין?

היו פעמים שקיבלתי סינוקים, אבל כמי-עט תמיד הוצאתי כסף עבור זה. וזה עולה הון תועפות. ושילמתי הון תועפות.

מה קרה כשנגמר לך הכסף?

למזלי הטוב נגמלתי מההרוואין לפני שנגמר לי הכסף. אני זוכרת שהצטלמתי למיבצע אנטבה. מצאתי את עצמי לכודה במלכות איומה. המיטרה עצרה אותי. היא רצתה להגיע לאחד הסוחרים שסי-פק לי סם. אלוהים, זו היתה הפעם הרא-שונה שפישלת בעבודה. התחנתי לפני המיטרה שתשחרר אותי רק לצילומים. עורך-הדין שלי רצה שהם יאפשרו לי לחתום על ההתייבות שמייד אחרי הצי-ר לומים אני באה כדי למסור את עצמי למיטרה. הייתי כל-יכך אומללה, החלטתי לאשפו את עצמי.

מה גרם לך להחליט לאשפז את עצמך?

מצאתי את עצמי לכודה בצרה צוררה. הייתי חייבת לצאת ממנה.

הסתכנת עם העוהם התחי-תון?

לא. בכלל לא.

מה היתה תגובתך כשעצרו אותך בפעם הראשונה?

שוק. באתי מאנגליה בלי מודעות ל-עובדה שאם אני מעשנת חשיש אני עלר-לה להיעצר. לא האמנתי שמה שאני עור-שה בביתי בתל-אביב יגרום רעש כזה גדול. המיטרה עשתה מזה בזמנו ממש יחסי-ציבור לעצמה. אבל מאז עצרו אותי שוב ושוב. ב-1976 באו אלי לחיפוש. היי-תי אז על הרוואין, והמיטרה היתה בטור-זה שתמצא בביתי כמות אדירה של הסם. לא היה שום דבר בית. אלא שבלשי הר-מיטרה ראו אותי מסתובבת כל מיני מקר-לא פעמיים ולא שלוש בכל מיני מקר-מות - שלא תדעי מצרות! הם מאוד קיוו להגיע דרכי למקורות הסם. היו לי מה שנקרא בלשון מיטרתית "אירועים". אירועים שבהם הייתי מעורבת עם אנ-שים נוספים. יש לי במיטרה תיק-אירועים יותר עבה מהתנאי.

כיצד התייחסה אליך ה-מיטרה?

אני מוכרחה להיות כנה. בפעם הרא-שונה המיטרה הבינה מה קורה, ומי אני בכלל, והתייחסו אלי יפה מאוד. אבל אחר-כך הם ראו מה קורה איתי, ואז היחס השתנה. כי החברה שלי השתנה והפכתי להיות מוכרת בעולם הסמים. הר-מיטרה ועולם הסמים הם שני צידי המטבע, שני עולמות, ואני הפכתי להיות מוכרת בשניהם.

היחס של המיטרה אלי היה נוקשה ומעליב. אין השפלה יותר גדולה מאשר להיעצר על-ידי המיטרה ולשמוע על-בני-נות מכל המינים ומכל הסוגים. גם כשלא מרביצים לך, עצם החיפוש, עצם העובי-דה שייכים זרות וגסות נוגעות בחפצים שאת מכירה ואהבת. אף פעם לא בודדו אותי ולא הרביצו לי, אבל לא התנהגו אלי כמו בעבר. כבר לא הייתי מונה זילברשטיין השחקנית. כבר הייתי בחברה אחרת, בכיוון אחר.

האם המשכת לעבוד באותה תקופה?

כל הזמן עבדתי. אחרי שהתאשפתי בדצמבר 1976, במשך שמונה חודשים לא לקחתי שום סם. בעצת הפסיכיאטר שלי לקחתי כדורי אדוןן כתחליף. האדולגנים ניתנו לי בכמות קטנה, והתמכרתי לתח-ליף. יצאתי, חזרתי, יצאתי וחזרתי עד שנגמלתי. מונה, את קשורתך להורייך.